

Родина Дарлінг жила в Лондоні, у триповерховому будинку під номером 14. Це були: містер та місіс Дарлінг, їхня донька Венді та двоє молодших синів — Джон та Майкл. Дарлінги не були дуже заможними, але мали няньку для своїх дітей. В усіх сім'ях поблизу були няньки, і містер Дарлінг дуже не хотів відставати від сусідів. Але оскільки Дарлінги були бідні, їхньою нянею був великий собака, якого звали Нена. Звичайно, Нена дуже відрізнялася від усіх інших нянь, але вона була справжнім скарбом. Кожного ранку Нена відводила дітей до школи, вона ніколи не забувала Джонову форму для футболу, а на випадок, якщо піде дощ, завжди брала в зуби парасольку.

Одного ранку Нена показала місіс Дарлінг розкидане на підлозі листя. Місіс Дарлінг запитала про нього у Венді:

— Я думаю, це зробив Пітер, — відповіла донька, — який же він пустун!

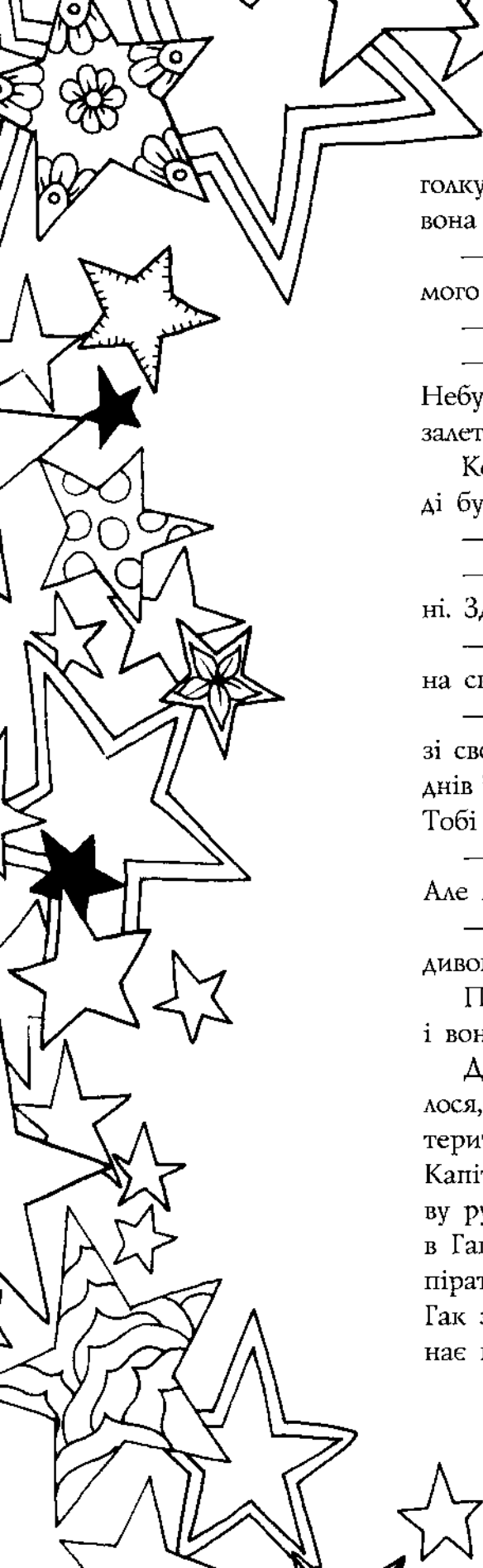
Венді пояснила, що Пітер Пен — це хлопчик, який вночі приходив через вікно. Місіс Дарлінг вирішила, що її доньці все це наснилося.

Наступної ночі місіс Дарлінг сама вклала дітей до ліжок та читала їм казку, поки ті не заснули. Після цього вона теж задрімала, але раптом прокинулася від шуму. Прямо перед нею стояв незнайомий хлопчик, одягнений у сухе листя! Місіс Дарлінг перелякано скрикнула. Почувши галас, до кімнати вбігла Нена. Вона спробувала схопити хлопчика, але зачепила тільки його тінь. Сам же хлопчик вилетів у вікно та зник.

Місіс Дарлінг згорнула тінь, поклала її до шухляди та пішла собі вечеряти з містером Дарлінгом.

Якось містер та місіс Дарлінги пішли в гості. Тільки-но за ними зачинилися парадні двері, у дитячій кімнаті з'явився Пітер Пен. Він вирішив повернути собі свою тінь. Знайшовши її в шухляді, хлопчик спробував одягнути тінь, як штани, але та зовсім не хотіла триматися. Пітер почав плакати, через що прокинулася Венді. Дівчинка підвелася, узяла зі свого кошика для шиття

голку та нитку і пришила тінь на її законне місце. Потім вона запитала Пітера, де той живе.

— На другому поверсі праворуч, а потім прямо до самого ранку! — відповів він.

— Яка дивна адреса! — не думаючи, сказала Венді.

— Зовсім ні! Це єдиний шлях, щоб дістатися на острів Небувандія, — він відчинив вікно, й маленький вогник світла залетів у кімнату.

Коли той зупинився, Венді побачила, що вогник насправді був крихітною дівчинкою.

— Хто це? — запитала Венді.

— Дзинька? Вона фея. Я зачинив вікно й залишив її зовні. Здається, її це дуже розсердило.

— Ох! — Венді задумалася. — То ти живеш зовсім один на своєму острові?

— Е, ні! Я ватажок загублених хлопчиків, які випали зі своїх візочків, поки їхні няньки ловили гав. Якщо за сім днів їх ніхто не знаходить, вони потрапляють до Небувандії. Тобі слід туди завітати! Ти могла б стати для них матусею.

— Це було б так весело! Мої брати теж захотіли б піти. Але ми не вміємо літати, як ти.

— Літати — це просто. Треба лише подумати про щось дивовижне, і ти піднімешся в повітря!

Пітер за дві хвилини навчив малюків Дарлінг літати, і вони всі разом попрямували до Небувандії.

Діставшись острова, компанія злітала до затоки. Їм здалося, що там відбувалося щось дивне... Пітер пояснив: на цій території було повно піратів, але найгіршим серед них був Капітан Гак. Колись під час битви Пітер відтяв Гакові праву руку та нагодував нею крокодила. І тепер замість руки в Гака був залізний гак, а той крокодил усюди переслідує пірата! Одного разу крокодил проковтнув годинник, тому Гак завжди чує, коли той наближається: з його живота лунає цокання.

Пітер не знав, що Капітан Гак знайшов секретну печеру, у якій жили загублені хлопчики. Тепер він розробляв план, щоб викрасти хлопчиків, аби заманити Пітера на свій корабель.

Дзинька прилетіла до секретної печери раніше за Пітера та дітей Дарлінг. Вона все ще була сердита, тому сказала хлопчикам таке:

— Пітер хоче, щоб ви її вбили,— і вказала на Венді.

Хлопчики ніколи не перепитували накази Пітера, а тому схопили свої луки та стріли і напали на Венді, тільки-но та з'явилася. Одна зі стріл влучила в дівчинку, і вона впала на землю саме тоді, коли приземлився Пітер.

— Що ви накоїли?! — закричав він.— Я привів цю дівчинку, щоб вона піклувалася про вас!

Він упав на коліна біля Венді та вийняв стрілу, що, на щастя, влучила в гудзик. Загублені хлопчики розповіли Пітеру про жорстокий жарт Дзиньки.

— Ти зухвала фея! — заявив Пітер.— Я не хочу тебе більше ніколи бачити!

Розгнівана Дзинька полетіла геть, а Пітер подивився на неприємну Венді.

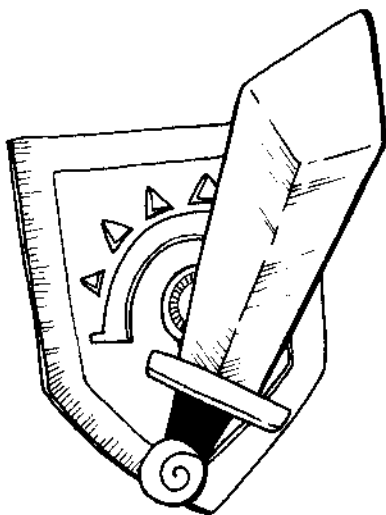
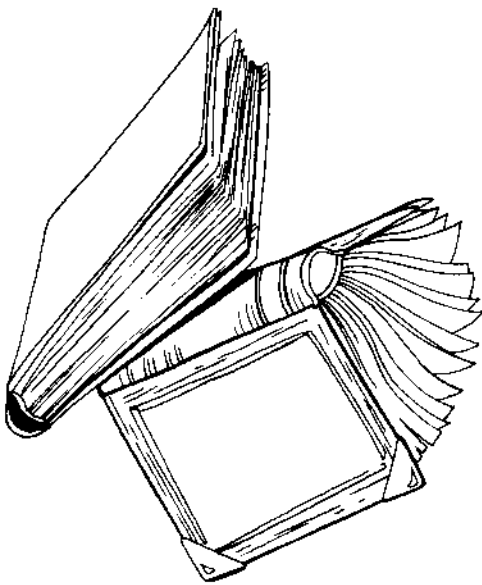
— Оскільки ми не можемо віднести Венді додому,— сказав Пітер,— ми маємо принести дім до Венді. Давайте побудуємо його тут!

Хлопчики зібрали все, що було їм потрібно, та почали будувати хатинку навколо Венді, поки вона спала. Вдався гарний дім із дівчинкою всередині.

Пітер постукав у двері, ті відчинилися, і з'явилася Венді! Хлопчики обійняли її та запросили до своєї секретної печери. Венді послідувала за ними, вона поводитися так, наче була мамою Пітера та загублених хлопчиків. Розповіла їм казку, вклала до ліжечок та повернулася до свого нового будинку. Закінчився дуже незвичайний день, але він був тільки початком цікавих пригод на острові Небувандія.

Одного дня, коли діти гралися на Скелі маронів у Русалчиній заплаві, Венді побачила, як до них наближається щось темне. Пітер схопився на ноги та підняв тривогу:

— Пірати! Усі стрибайте у воду!

Вони всі пірнули ще до того, як піратська шляпка дісталася скелі. На борту було троє людей: два пірати з команди Гака та їхня полонена принцеса, індіанка Тигрова Лілея. Її руки й ноги були зв'язані мотузкою. Пітер вирішив втрутитися та врятувати Тигрову Лілею. Він крикнув голосом, схожим на голос Гака:

— Звільніть полонену негайно, інакше я заколю своїм гаком вас обох!

Слухняні пірати звільнили Тигрову Лілею, яка негайно пірнула у воду та зникла.

— Гей, ви! Повертайте човен! — прогримів Гак.

Тільки цього разу це був справжній пірат, який плавав до човна.

Пітер Пен поквапив загублених хлопчиків підготуватися до битви. Бійка була короткою та лютою, і пірати були змушені тікати.

Пітер наказав хлопчикам повертатися до печери, а сам рушив переслідувати Капітана Гака. Але корабель відпливав неймовірно швидко: десь поблизу лунало знайоме цокання.

Коли Пітер повернувся до печери, він побачив трьох індіанських воїнів, які охороняли вхід. Загублені хлопчики врятували Тигрову Лілею, тому індіанці вирішили побути з ними, на випадок, якщо пірати атакуватимуть.

Того вечора, вкладаючи хлопчиків спати, Венді розповіла їм усе про містера й місіс Дарлінг.

— Венді, давай повертатися додому,— сказали Джон та Майкл. Вони зрозуміли, як сильно скучили за своїми батьками.

— Добре,— відповіла Венді.— Пітер, ми хочемо повернутися додому. Ходімо з нами!

— Робіть як хочете,— відповів Пітер,— але я не піду з вами. Дякую за компанію.

Із цими словами він полетів геть, прикидаючись, що йому байдуже.

За деякий час Пітер почув десь удалині шум. Це пірати напали на індіанців, які охороняли печеру. Вони захопили в полон загублених хлопчиків та дітей Дарлінг.